

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת שמיני

כג' אדר ב תשפ"ב 1121

זמני השבת

שבת פרה

שבת ממברין
 המולד יהיה ביום ששי בשעה 4 - 36 דקות
 ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	6:18	6:34	6:27	6:38
------------	------	------	------	------

מוצאי שבת	7:31	7:33	7:32	7:32
-----------	------	------	------	------

רבנו תם	8:11	8:09	8:09	8:11
---------	------	------	------	------

היולולא צדיקיא

- כג. רבי מנחם סירירו, רבו של היעב"ץ
- כג. רבי יעקב רוקח, מח"ס 'שלחן לחם הפנים'
- כד. רבי חיים אלגאזי, מח"ס 'נתיבות המשפט'
- כד רבי אליהו ברוך פינקל
- כה. רבי גרשון מקיטוב
- כה. רבי יצחק אביחצירא
- כו. רבי יהושע אלעזר הכהן חמדי, מח"ס 'ולבש הכהן'
- כו. רבי משה מאיר מנשרווי
- כז. רבי שלמה אלישוב, בעל ה'לשם'
- כז. רבי חיים סינאוני, מח"ס 'מקום מקדש'
- כח. רבי יום טוב גג'
- כח. רבי אליעזר גולדשמידט
- כט. רבי אברהם שאג
- כט. רבי מאיר ועקינין, רבה של טבריה

ולהחזיק מעמד רק באם נפנה אל הזקנים ונשמע בעצתם, כיון שיש להם חכמת חיים רבה יותר מאשר לצעירים, והם יהיו לנו כמורי דרך בכל דור ודור.

ואולם, למרות הזקנה כי טובה היא, הרי שבפרשתנו, התורה מדברת אודות שני בני אהרן, נדב ואביהוא שמתו בהיותם צעירים בקרבם לפני ה'. שכן, כבר בצעירותם נתכוונו לשם שמים כאשר הקריבו אש זרה לפני ה' אשר לא ציווה אותם, משום שהם רצו למסור את נפשם על קידוש ה'.

בשל כך, אמר משה רבינו ע"ה לאהרן הכהן "הוא אשר דבר ה' לאמור בקרובי אקדש", באומרו לו; סבור הייתי כי משכן העדות יתקדש או בי או בר, עכשיו אני רואה כי שני בניך גדולים ממני וממך, והבית מתקדש בהם, שהרי בהם בחר הקב"ה לקדש את המשכן, והם נלקחו בגיל צעיר לישיבה של מעלה.

וכזאת התכוון משה רבינו ע"ה לומר לאהרן אחיו; למרות שנדב ואביהוא הם אנשים צעירים, עוד לפני שקפצה עליהם זקנה, עם כל זה, הם היו צדיקים גדולים, ואף היו יותר חשובים ממני וממך. אבל עם כל זאת לכאורה עדיף היה שהמשכן יתקדש או בי או בר משום שאנחנו כבר זקנים, אבל הם צעירים ועדיין לא היו נשיאים.

אבל, מאחר וכל כוונתם היתה לשם שמים, משום שהם הקריבו אש זרה לפני ה' אשר לא ציווה אותם, דווקא כדי למנוע את בני ישראל מלעשות עבירות, כדי שלא יחשבו כי כשיש משכן ניתן לעשות עבירות וכי הקרבנות של שחר ושל בין הערביים יכפרו עליהם על העבירות שעשו במשך היום (במדבר רבה פר' כא, כא) לכן המשכן נתקדש בהם, למרות היותם צעירים.

ועד כדי כך נתקדשו במיתתן, עד שמשם רבינו ע"ה אמר עליהם לאהרן אחיו וגם לאלעזר ולאייתמר בניו (ויקרא י', ו) "ואיחכם כל בני ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ה'". דבר זה מוכיח כי אכן הם היו נחשבים מאוד לצדיקים למרות היותם צעירים, שהרי היה אובדן גדול ושריפה נוראה במיתתן, והם היו נחשבים לכנפיים של בני ישראל.

אמור מעתה מובן שפיר הלימוד הגדול והחשוב אותו אנו למדים ממיתת נדב ואביהוא הן לעצמם בפרט והן לכלל ישראל בכלל. שלמרות שתמיד אנו למדים מן הזקנים, והזקנים הם אלו שמעמידים את העולם, אבל עם כל זה ניתן למצוא בכלל ישראל גם אנשים צעירים אשר יכולים ללמד על הכלל כולו, כמו נדב ואביהוא שמסרו את נפשם לשם שמים עבור כל ישראל, ולכן משכן העדות נתקדש בהם, ונקראו מקורבים לה', כמו שכתוב 'בקרובי אקדש'.

משמיר לדוד מזקנים אתבונן

"ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל" (ויקרא ט, א) ולמה קרא משה גם לזקני ישראל? אמרו על כך חז"ל במדרש (ויקרא רבה פר' יא, ח):

אמר רבי עקיבא, נמשלו ישראל לעוף מה העוף הזה אינו פורח בלא כנפים כך ישראל אין יכולים לעשות דבר חוץ מזקניהם ע"כ. ולכן, נקראו גם הזקנים, כי בלא הזקנים בני ישראל לא יכולים לעמוד ואינם יכולים לעשות מאומה, וכל כוחם בזקנים.

ואמנם, מניין בכלל נובעת תופעת הזקנה. חז"ל אמרו (בראשית רבה פר' ט, ט) כי את הזקנה תבע אברהם אבינו ע"ה, וכך אמר לפני הקב"ה; רבון העולמים, אדם ובנו נכנסין למקום ואין אדם יודע למי מכבד, מתוך שאתה מעטרו בזקנה אדם יודע למי מכבד. אמר לו הקב"ה דבר טוב תבעת וממך הוא מתחיל. מתחילת הספר ועד כאן אין כתיב זקנה, וכיון שעמד אברהם נתן לו זקנה, כמ"ש (בראשית כד, ה) "ואברהם זקן בא בימים".

וראיתי בעלון 'ביע אומר' ששאל על כך, כי הנה תביעתו של אברהם אבינו לזקנה צריכה לימוד. מה צורך ראה אברהם אבינו בזקנה עד שביקש אותה מאת הקב"ה? ואיזו תועלת תצמח בכלל מן הזקנה? הרי אברהם אבינו בוודאי לא ביקש זקנה כדי שעל ידיו זה יכבדו יותר את הזקנים ויהיה להם מעמד חשוב. לבטח היתה לו איזו כוונה בבקשת זקנה, ואם כן מה באמת היה טעמו ומה היתה כוונתו של אברהם אבינו ע"ה כאשר תבע זקנה מאת הקב"ה.

וביאר בכך הגאון הרב צבי הירש זצ"ל, אברהם אבינו הבין היטב, כי באם יהיה שוויון במראה בין הצעירים ובין הזקנים, הרי שהדבר הזה יגרום לכישלונות אצל המון העם. שכן ניסיון החיים והחכמה הגדולה שיש דווקא לזקנים שכבר עברו רבות בחייהם, נותן להם את היכולת להדריך את בני דורם ולחנכם ביישוב הדעת ובחכמה יתירה, דבר שחסר מאוד אצל הצעירים. ולכן חשש אברהם אבינו, שאם המראה של הזקנים והצעירים יהיה שווה, שמא יטעו העולם המהמרא החיצוני, וכאשר ירצו ליטול עצה מהזקנים, הם יפנו בטעות אל הצעירים, שהרי המראה שלהם דומה.

משום הכי אברהם אבינו תבע זקנה, כדי שהזקנים יהיו גם שונים במראה מהצעירים, וכי אז כולם ידעו ויבחינו היטב אל מי צריך לפנות בבקשת עצה טובה והדרכה לחיים, וכך ההנהגה של הדור תהא נכונה בצורה מועילה ביותר. ואמנם, כאשר שמע כן הקב"ה, הסכים עם אברהם אבינו ואמר לו אכן דבר טוב תבעת וממך הוא מתחיל.

לכן המשיך רבי עקיבא את הזקנים לכנפי העוף, מה עוף אינו פורח ללא כנפיים, כך בני ישראל לא עומדים ולא עושים מאומה ללא הזקנים. ללמדנו, כי כשם שכל קיומו של העוף תלוי בכנפיו, כך כל קיומו של עם ישראל וכל השלשלת של בני ישראל בכל דור תמשך להתקיים

דברי הנמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

שהכשרות לא תברח מאיתנו!

שמעתי ממקורות מוסמכים, סיפר הגאון רבי מנחם צבי ברלין שליט"א ראש ישיבת 'רבינו חיים עוזר', שבזמן גזירת השחיטה באירופה אמר מרן הגאון רבי חיים עוזר זצ"ל יסוד גדול בענייני עבודת השם. היסוד הזה לא התפרסם דיו, ולכן חשוב מאוד לשנן אותו לנו ולבני בנינו.

יש יהודים שומרי מצוות הסבורים, אמר מרן הגאון רבי חיים עוזר זצ"ל, שכאשר הם מקיימים מצוות, הם עושים בכך טובה להקב"ה, ודואגים את דאגתו, ובמציות אין הדברים כך. ביו אם אנחנו נשמור מצוות, ובין אם חלילה לא, המצוות תשמורנה על עצמן...

הנה ניקח כדוגמא את המקרה בעניין השחיטה; אם חשבנו לרגע שאנחנו שומרים על הכשרות, צריכים לידע לנכון שהכשרות תשמור על עצמה. אבל הדגיש מרן הגאון רבי חיים עוזר זצ"ל - אם אנחנו לא שומרים דיינו על הכשרות, ולא מקפידים בה על כל קוצו של יו"ד. היא בורחת מאתנו! לוקחים אותה מאיתנו! לא מאפשרים לנו לשמור אותה!... וזו היא משמעותה של גזירת השחיטה שנגזרה עלינו, זעק רבי חיים עוזר מנהמת ליבו.

כך הדברים פועלים גם באשר ליתר המצוות, המשיך הגאון זצ"ל. אנחנו חושבים שעושים טובה למישהו ששומרים על השבת, שמקפידים על כל מצוותיה וסייגיה, אבל צריכים לדעת שהדבר אינו כן.

השבת תשמור על עצמה, היא תמשיך להתקיים לנצח נצחים, אבל אם אנחנו מזלזלים חלילה בכי הוא זה בהלכותיה של השבת, היא תברח מאתנו! ייקחו לנו אותה ולא יאפשרו לנו לשומרה. ('טובך יביע').

בתקופת מלחמת העולם נתקלו יהודים בניסיונות קשים מאוד בענייני הפרנסה, עד שהיו גם כאלה שפתחו חנויות למכירת בשר דבר אחר. רבי לוי-יצחק בנדר זצ"ל, מנהיגם הרוחני של חסידי ברסלב, ראה זאת ונשמטו כמעט ופרחה מרוב צער.

פעם, עבר צדיק זה ברחוב העיר, (ולפי עדות חתנו, הרב מרדכי לסקר, היה מדובר בעיר מרכזית בגרמניה), והנה הוא מבחין בחנות של יהודי בה מוכרים דבר אחר. הוא ניכנס לחנות ורואה שהקצב מכה בסכיניו על הבשר, כדי לחותכו ולהכינו למכירה.

לבש רבי לוי יצחק עוז ותעצומו, ניגש אל הקצב ואמר לו: 'במקום להכות עם הסכין על בשר הדבר אחר, אולי אתה מוכן להכות בי, על הלב שלי'. ובעוד הוא מדבר, פתח הרב את כפתורי חולצתו והצביע על מקום הלב.

שמע האיטליזן היהודי כך, והדברים שיצאו מן הלב נכנסו אל הלב והשפיעו עליו לחדול ממכירת הבשר האסור.

בדרך כלל, טוען הגר"י זילברשטיין שליט"א, המצטט את המעשה בספרו "עלינו לשבח", כאשר גוערים ב'שייגין' ומנסים למונעו מעשיית עבירות, התגובה תהיה 'אם לא תזוז מכאן, אני אפגע בך'. אבל כאשר ר' לוי יצחק בא מלכתחילה בהצעה שכזו, ואמרו לו שיכוון את הסכין עליו, נסתמו כל טענותיו של מוכר החזיר, וכמו מאליו הוא חזר בתשובה שלימה.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שינה מתוך דברי תורה

פעמים רבות נשאלתי על ידי אנשים מדוע במהלך תפילת שחרית נכנסות לראשם מחשבות זרות?

מציאות זו קשה עוד יותר להבנה לאור העובדה שלעיתים אנשים אלו קמים השכם בבוקר כדי להתפלל במניין, תפילתם נאמרת ביישוב הדעת, ולאחר התפילה הם גם נשארים לשמוע שיעור תורה.

מדוע אם כן, למרות כל כוונותיהם הטובות, בבוקרו של יום ממלאות את ראשם מחשבות זרות ולא מרפות מהם?

בשומעי את בעייתם אני נוהג לשאול אותם האם בלילה קודם לכתם לישון הם צפו במכשיר הטמא? או שאולי קראו בספר חיצוני שיש בו דברי טומאה? או שחלילה חשבו במיטתם מחשבות לא טהורות?

כאשר אדם עוסק בדבר טומאה באחד מהאופנים הללו קודם שנתו - בבוקר למחרת מחשבותיו אינן יכולות להיות זכות וטהורות, משום שהטומאה מהלילה חקוקה עדיין במחשבתו, ולכן מיד בבוקרו של יום המחשבות הזרות תוקפות אותו וממלאות את ראשו אפילו באמצע תפילת שחרית או בשאר הזמנים שבהם הוא עוסק בדברים שבקדושה.

מסיבה זו אמרו חז"ל, וכך נפסק להלכה (משנה ברורה סי' רלח סק"א) שלא ילך אדם לישון אלא מתוך דברי תורה, וכך כשיקום בבוקר תהיינה מחשבותיו זכות וטהורות, מלאות בחכמת התורה, וכך גם תפילתו תהיה מתוך מחשבה נקייה, ללא סטייה כלל.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "זיהי דבר ה' אלי לאמר. בן אדם" (יחזקאל לו)

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכר שלעתיד לבוא הקדוש ברוך הוא יטהר את ישראל במי אפר של פרה אדומה, שהוא העניין המרכזי במפטיר לפרשת פרה שבה מוזכר ענין פרה אדומה וטהרת הטמאים במי אפר הפרה, כצפייה והכנה לקראת הגאולה העתידה לבוא במהרה בימינו.

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

מצות תוכחה

הרואה את חברו שחטא והלך בדרך לא טובה, או שרואה אותו שעומד לחטוא - מצוה להחזירו למוטב ולהודיע לו שהוא חוטא במעשיו הרעים, כפי שנאמר (ויקרא יט, יז) "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא".

במשמעות המושג "ולא תשא עליו חטא", פירש רבינו יונה שלא יחשב לך לחטא, מדין ערבות. רש"י פירש שיש להזהר שלא לבייש בעת התוכחה, ויש שפירשו שלא לשנוא בלב אלא רק להוכיחו על חטאיו.

מזן האוצר

ממשתנו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בקרובי אקדש

במיתת שני בני אהרן, נדב ואביהוא, נאמר (ויקרא י', ב-ג) 'ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימותו לפני ה'. ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דבר ה' לאמור בקרובי אקדש וגו', וידום אהרן'.

והדבר פלאי פלאים. שני בני אהרן מתו בהיותם צעירים, ביום השמח ביותר לעם ישראל, ביום בו הוקם המשכן ונתחנן המזבח, ונתחנן אהרן הכהן להיות כהן גדול, יום שמיני למילואים. אבל ראה זה פלא, אין כאן שום אסון, ואפילו לא מתייחסים לסיפור המזעזע הזה כאל אסון, אלא כאל מעשה של קידוש השם גדול, כדברי משה רבינו לאהרן הכהן 'בקרובי אקדש'.

ולא זו אף זו, אלא שאהרן הכהן לא אמר מאומה, ולא התרעם ולא טען שום טענות כלפי הקב"ה למה נטל את שני בניו, אלא שתק, 'וידום אהרן'. והדבר נורא ואיום ביותר, הכיצד אפשר לשתוק בכזה מצב? אבל כזאת היתה המציאות. אהרן הכהן התעלה ביותר ולא אמר מאומה, אלא שתק וקיבל עליו את הדין ואת גזירת שמים באהבה.

וכבר מסופר סיפור אודות אחד מצדיקי הדורות, כי כאשר נפטרה על פניו בתו הקטנה, אזי לא אמר "ברוך דין האמת" במשך שלושה ימים, ורק לאחר שלושה ימים הוא בירך ברכת 'דין האמת'. וכאשר נשאל למה נהג כן, השיב ואמר: תדעו לכם כי קשה לי מאוד לקבל את הגזירה הזאת, לראות כיצד בתי הקטנה מתה על פני כשהיא קטנה, ועדיין לא טעמה טעם חטא. אבל רק לאחר שלושה ימים, רק לאחר שהצלחתי להתחזק באמונה תמימה בהשי"ת, ולדעת בתוך לבבי כי הכל מאת ה' ואין שום מקרה בעולם, רק אז יכולתי לברך 'ברוך דין האמת'.

ואמנם, צריך לכך כח מיוחד וחזק, להתחזק באמונה תמימה, גם כאשר השאלות רבו מספור, ויש טענות רבות. וכיוצא בדבר מצינו אצל דוד המלך ע"ה, כי כאשר היה חולה מאוד, ושמע כי גם אויביו חולים, הוא התענה עליהם וביקש עליהם מהשי"ת שירפא אותם ברפואה שלימה. וכך המשיך להתענות עד שנרפאו לגמרי מחוליים.

והדברים מבהילים. לדוד המלך היו אויבים, שכן הוא ניהל מלחמות עם האויבים שלו, אבל אפילו הכי הוא בכלל לא מתפלל על עצמו, אלא הוא התעלה לכזאת דרגה עילאית באמונה תמימה בהקב"ה, עד שהוא האמין שאפילו האויבים שלו הינם לטובתו, ואם כן הבין שבביל מה צריך לקבל אותם שימותו, ולמה לבעוס עליהם, ובשביל מה לטעון טענות כנגדם. ולכן להיפך, דוד המלך התגבר על יצרו, וסילק את הקפדתו מעל האויבים שלו, והתפלל עליהם שיתרפאו ברפואה שלימה.

וכיוצא בדבר היה גם אצל אהרן הכהן ע"ה. לאחר מות שני בניו, הוא התעלה לדרגה עילאית ביותר, ללא שום טענות, ללא שום הקפדות, ללא שאלות וללא שום תרעומות כלל, אלא הוא קיבל באהבה דין שמים, ואף שתק - וידום אהרן. זאת למרות שהוא יכל לשאול שאלות כלפי מעלה.

כי הנה, משה רבינו אמר לו עליהם "בקרובי אקדש", באומרו לו; יודע הייתי שיתקדש הבית במיודעיו של מקום, אבל סבור הייתי כי הבית יתקדש או בי או בך, עכשיו אני רואה ששני בניך חשובים וקדושים יותר משנינו.

ואם הם היו כאלו קדושים, יכל אהרן הכהן לשאול מדוע צריכים שני הבנים שלי למות בדיוק ביום חנוכת המשכן. מדוע מתו? אבל הוא לא שאל שאלות והאמין בהשי"ת כי הכל לטובה, ולכן הוא שתק, ובשכר זאת קיבל שכר מאת השי"ת, כמו שאומרים חז"ל כי פרשת שתויין נאמרה רק לו ולא למשה רבינו. בשכר שתיקתו והודאתו, בהיותו בבחינת 'גם זו לטובה'.

שבת שבתון

א. שמן של שביעית שנשאר לאחר טיגון אסור להשליכו כל זמן שאפשר להדליק בו, אלא אם כן נשארה בו כמות קטנה ביותר שרגילים לשופכו.

ב. מוצרים שבקופסאות שימורים שיש בהם טעם מפירות שיש בהם קדושת שביעית, כיון דקיימא לן טעם כעיקר ממילא אסור להפסיד תבשיל שיש בו טעם מפירות שביעית.

ג. עצמות שנתבשלו עם פירות או ירקות שיש בהם קדושת שביעית, אין צריך לנהוג בהם קדושת שביעית, שמכיון שהטעם מבווער בתוך העצמות שוב אין חל חיוב אכילה בקדושת שביעית עליו. ויש מקום לומר שגם אין צורך ליתנם לבהמות, כיון שבזמן הזה בדרך כלל אינם עומדים לאכילת בהמות.

ד. תבשיל שיש בו ירקות שיש בהם קדושת שביעית, והתבשיל נפסד והתקלקל, וכן פת שעייפשה, אין חיוב לדחוק את עצמו ולאוכלם, אחר שנפסלו מאכילה. ואף בעיבור צורה מהיום למחר, אינו חייב לאוכלו, שהרי אינו טרי וטעים כביומו. והוא הדין אפילו בטרי וראוי לאכילה אינו חייב לדחוק את עצמו ולאוכלו. ואפילו רק אינו טעים לו אינו צריך לדחוק עצמו ולאוכלו.

וכן אם אינו יכול לאכול מחמת שהוא שבע, אינו חייב לדחוק את עצמו, אלא מניח בפח של שביעית, ודיו. ומכל מקום אם רוצה בכל זאת לאוכלם באופן שראויים לאכילה על ידי הדחק, אין בזה איסור.

ה. מה שהגננים רגילים לחתוך את העלים החיצוניים מן הירקות ולזרקם, אין צורך לאוכלם מחשש הפסד פירות שביעית, דכיון שכן הדרך לזרקם, אין בזה איסור.

ו. מים שבישלו או כבשו בהם ירקות הקדושים בקדושת שביעית, וטעמם טפל, כגון שבישלו בהם תפוח אדמה (והדרך לשופכם אחר כך) או כבשו בהם מלפפונים אין בהם קדושת שביעית, ומותר לשופכם. אך מרק ירקות, או מיץ המצוי בקופסאות שימורים של לפתנים, אסור לשופכם אם יש בהם פירות וירקות הקדושים בקדושת שביעית.

ז. מלפפונים חמוצים שכבשו אותם בתבלינים שונים, ואחד התבלינים [שמיר] יש בו קדושת שביעית, כגון שגדל בששית ונלקט בשביעית, צריך לנהוג במלפפונים קדושת שביעית.

הידודי פרשה

חידודים לפרשת שמיני

1. כיצד פירשו הראשונים את הפסוק "ולא תשא עליו חטא"?

2. מהי העצה שאדם יקום בבוקר עם מחשבות טהורות?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משירי נוסת הגדולה

רבי חיים פנחס שיינברג זצ"ל

כבר משחרית ימיו, ינק רבנו חיים פנחס שיינברג זצ"ל - רב רבנן וראש ישיבת 'תורה אור' בירושלים קרתא דשופרייא וישיבות נוספות בגולת אמריקה - אהבת תורה ויראת שמים במנה גדושה, ספוגה במסירות נפש מופלאה בינות שבילי העירה אוסטרבה, פלך לומז'ה שבפולין.

בכתר התורה דבק ונתעלה בכל רגע ורגע מימי חייו. התורה הק' היתה משוש חייו וכבריה התיכון בתהלכות אורחותיו הטהורים בהם דבק ונהג משחר טל ילדותו - מיום שעמד על עמדו וקיבל על עצמו עולה של תורה בארץ לא זרועה, ארץ החומריות והתאוות הגשמיות שלא העבירוהו על דעתו למרות רוחות הסערה שנשבו בסביבתו הקרובה.

גיל צעיר מאד נכנס רבנו ללמוד במתיבתא 'ישיבת רבי יעקב יוסף', שהיתה המתיבתא הישיבתית הראשונה שנוסדה באמריקה. רבנו היה מספר שבזמן לימודיו הוא היה ילד אמריקאי ככל הילדים, אהב לשחק ולהנות ככל בני גילו, אולם בדבר אחד השתדל והתאמץ, כאשר היה שומע ממגיד השיעור דבר שלא היה מובן אצלו, לא היה

משהה את בירור הענין ודוחהו לאחר מכן, רק היה עמל להבין, ולא מצא מנוח לעצמו עד שהבין.

לימים כשנפתחה בירושלים ישיבת נחלת שמואל לצעירים, הגיע רבנו למסור שיחה והדרכה לבחורים כיצד להצליח בלימוד ולגדול לתלמידי חכמים. בתוך הדברים אמר להם: מה אתם סבורים, וכי בגילכם לא שיחקתם?! אהבתי לשחק ולעשות כל מה שאתם אוהבים לעשות והיו לי אותם ניסיונות, אפילו יותר גדולים ממה שיש לכם היום. אמנם כאשר הגעתי לתוס' קשה או לסברא שמוגיד השיעור אמר ולא הבנתי על בוריה לא המשכתי הלאה. נעצרתי, והתפללתי לבלי להקב"ה שאבין, ואמרתי לעצמי, הלא למה הקב"ה עושה שיחה לי קשה, הרי גם הוא רוצה שאצליח, אלא מה, שאקבל יותר שכר. ועמלתי להבין היטב וברוך השם שלבסוף הבנתי!

רבנו היה רגיל לומר לכל חתן שהגיע להתברך מפיו לרגל אירוסיו שהוא מאחל לו מזל טוב לרגל העשותו חתן בראשית בכך שהשיג את שידוכו. אולם, היה מוסיף שהוא מברכו שיחה גם חתן תורה. רבנו עצמו היה דוגמא חיה לזה. כשהתארס שמע מהוריו שהביעו את רצונם שיגיע לחתונה עם כתב סמיכה לרבנות, הוא החליט לעשות רצונם והוסיף שקידה על שקידתו ובתוך כל ההכנות לחתונה התמסר להשלים את לימודיו ביורה דעה ועמד ככור המבחן בהצלחה. ואכן כשהגיעו ראשי הישיבה לחופתו אותה סידר ראש הישיבה הגאון רבי משה סאלאוויצק זצ"ל הביאו איתם את הסמיכה ומסרו לו אותה לעיניהם המאושרות של הוריו.

כשהתארס פעם אחד מתלמידי הישיבה שהיה ממקורביו בגיל צעיר יחסי, נזף בו בחייו: "להתארס בגיל כה צעיר, צריך עדיין ללמוד?" וכשהצטדק הלא: "והלא הרבי התארס בגיל תשע עשרה?" השיב לו: "אכן כן, אבל האם כבר גמרת את הש"ס?" רבנו היה אדם שמח ומשמח ומלא מנוחת הנפש, אכן, פחד אחד תמידי ליווה אותו בכל זאת כל ימי חייו; הפחד להפסיד רגע מהחיים שלא ינוצל ללימוד התורה וקיומה, מה שיצר אצלו מושגי חיים שונים לגמרי. כך למשל הוא נעל נעלים ללא שרוכים, זאת כדי לא לבזבז זמן על קשירתם.

פעמים כשהביאו לו נעלים עם שרוכים, ביקש מאחד מבני המשפחה שיקשור את נעליו, והסביר לו שיקשור בצורה כזו שזה לא יהיה חזק מדי ולא רפוי מדי, כדי שלא יצטרך לפתוח את הקשר כשלושם וחולצם.

כך גם מעולם לא כפתר את הכפתור השמאלי של חולצתו, למרות שהיה אדם מסודר מאד. כשנשאל על כך השיב שהיות והוא מניח תפילין כל היום ולפעמים הוא נאלץ להסירם ולהניח את התפילין שוב, יוצא שבפתחת הכפתור וסגירתו פעמים אחדות במשך היום עלול להתבזבז זמן ולהגרם ביטול תורה ואפשר לזכות באותו זמן בלימוד תורה.

כיוצא בזה בלילות לא היה מקפל את רצועות התפילין שהניח בכל שעות היום, והיה מכסה אותם בבגד לשמור על כבודם. גם כאן נימק זאת בטענה שחבל על הזמן בבוקר שיפתח את תיק התפילין ויוציאם ויתבזבז זמן יקר. את בגד הלילה לא היה מוריד והיה לובש עליו את המכנסיים, ואת העניבה לא היה מוציא בלילה כדי לחסוך את זמן הלבשה. למרות שכל אחת מפעולות אלו לוקחת זמן מועט - שניות בודדות ממש, הנהגות אלו הראהו בעליל את מהלך מחשבתו.

כשם שכל רגע של לימוד התורה היה אצלו מדוקדק, כל רגע של ביטול תורה היה אצלו האסון הגדול ביותר. מסיבה זו לא הרשה לעניים וגבאי צדקה להסתובב בבית המדרש לאסוף כסף, וכשראה גבאי צדקה שנכנס לאסוף בבית המדרש הוא נחרד מהמחשבה שהולך עכשיו להיות ביטול תורה ולו לרגע קט לכל מאות בני הישיבה. בעיני רוחו ראה ביטול תורה מידי של כל יושבי בתי המדרש, שכן גם אם יגרם לכל אחד ביטול של שניות אחדות, הלא יחד זה כבר פרק זמן. הוא נגש אפוא לגבאי הצדקה ואמר להם בעדינות אך בנחרצות שאינו מרשה לאסוף באמצע הסדר, ומי שמעונין בזה שיגיע בשעות בין הסדרים או כאשר יוצאים מהסדר. הוא לא הסתפק בזאת אלא דאג ללוות אותם עד מחוץ לישיבה, ולפעמים אף כבר דרך נוספת להיות בטוח שבני התורה לא יופרעו משקידתם.

מעונין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?
פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il
ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי
מאת מורנו ורבנו
כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
ניתן לשלוח הודעה
אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +972585207103 • עברית +541141715555

שמעו
ותחי נפשכם

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.